

Επιτρέπεται να αρθρώνει η Εκκλησία πολιτικό λόγο; (Γεώργιος Παύλος, Καθηγητής Φυσικής στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο και Δρ Φιλοσοφίας Α.Π.Θ.)

/ [Πεμπτουσία](#)

Βεβαίως η Εκκλησιαστική ιεραρχία δεν μπορεί και δεν πρέπει να πολιτικολογεί και να εμπλέκεται στην καθημερινή πρακτική πολιτική ζωή ως τέτοια. Όμως, αλίμονο εάν η Εκκλησιαστική ιεραρχία αδιαφορήσει και παύσει να εμπνέει και να διδάσκει περί της αλήθειας και του νοήματος κάθε πολιτικής θεωρίας και πράξης, ανεξαρτήτως του ιδεολογικού χαρακτήρα της. Ακόμη μεγαλύτερη βλάβη έχουμε, εάν η Εκκλησιαστική ιεραρχία αδυνατεί να δείξει την αιρετικότητα και το ψευδές οιασδήποτε πολιτικής πρακτικής ή θεωρητικής πολιτικής σύλληψης, όπως ακριβώς συμβαίνει με τα αλάθητο και μονοφυσιτικής και φεουδαρχικής προέλευσης πολιτικά κόμματα ανεξαρτήτως ιδεολογικού περιεχομένου. Όπως η Ορθόδοξος Ανατολική Εκκλησία επεσήμανε και έδειξε την αιρετικότητα της δυτικής θεολογίας, Ρωμαιοκαθολικής ή Προτεσταντικής,

με τον ίδιο τρόπο μπορεί και πρέπει να δείχνει την αιρετικότητα και την αποσπασματικότητα της ιδεολογικοποιημένης κομματικής πολιτικής, η οποία στις ημέρες μας φθείρει στην Ελλάδα από κοινού ότι το ελληνικό και ότι το ορθόδοξο εξαιτίας του αιρετικού χαρακτήρα της.

Όπως η Εκκλησιαστική ιεραρχία έχει χρέος να προειδοποιεί την κοινωνία περί του ψεύδους και της επικινδυνότητας κάθε αιρετικής θρησκευτικότητας, με τον ίδιο τρόπο η εκκλησιαστική ιεραρχία ωφείλει να ενημερώνει την κοινωνία περί της αιρετικότητας κάθε πολιτικής και κομματικής ιδεολογίας. Ακόμη χειρότερο δε είναι το γεγονός της σιωπηλής και παθητικής αποδοχής της αιρετικότητας σε κάθε μορφή της, πνευματικής, οικονομικής, πολιτικής, κλπ.

Στη Δύση, ο χωρισμός «εκκλησίας» και κράτους φάνηκε αναγκαίος, αφού τα δυτικά κράτη σε μεγάλο βαθμό προέκυψαν από την επανάσταση εναντίον του «χριστιανικού» φεουδαρχισμού και μεσαιωνισμού. Στην Ελλάδα όμως, η επανάσταση που δημιούργησε ελεύθερο νεοελληνικό κράτος έγινε από την ίδια την Εκκλησία και στο όνομα της Πίστης, στην Αγία Τριάδα, ασχέτως εάν κάποιες μεμονωμένες και αρνητικές περιπτώσεις χρησιμοποιούνται για να δείξουν το αντίθετο και να παραποιήσαν την ιστορική αλήθεια. Επομένως, στην Ελλάδα δεν τίθεται ουδόλως θέμα χωρισμού Εκκλησίας και Κράτους, αφού η Ορθόδοξος Εκκλησία γέννησε το νεοελληνικό κράτος. Οποιοσδήποτε δε χωρισμός Εκκλησίας και Κράτους θα σημάνει αυτομάτως τον διαμελισμό της Ελλάδος, αφού το κεντρικό σημείο ενότητας της Ελληνικής κοινωνίας είναι η ορθόδοξος πίστη και η

ορθόδοξος Εκκλησία. Για τον λόγο αυτό, η διδασκαλία της ελληνικής ιστορίας, της ελληνικής γλώσσας και της ορθόδοξης πίστης, είναι «το ον ουκ άνευ» της ελληνικής πραγματικότητας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Εξάλλου, οφείλουμε σήμερα ως Έλληνες και ως χριστιανοί αλλά και ως κάθε μορφή εξουσίας, πολιτικής ή εκκλησιαστικής, να αντιληφθούμε πως η ορθόδοξος θεολογία και πολύ περισσότερο η Ορθόδοξη Λειτουργική εμπειρία, αποτελούν το μόνο εχέγκυο για αληθινή δημοκρατία και σεβασμό κάθε ανθρώπινης ετερότητας. Διότι μόνο η ορθόδοξη λειτουργική παιδεία και εμπειρία δίδει στον άνθρωπο την δύναμη να πολεμά τα πάθη της εγωπάθειας, της ιδιοτέλειας, του ναρκισσισμού, τα οποία διαλύουν κάθε έννοια δημοκρατίας και ισότητας των ανθρώπων. Όσο και αν στον δυτικό κόσμο μιλούν οι άνθρωποι περί ισότητας και δικαιωμάτων, στην ουσία κυριαρχεί η ανισότητα, η επιθετικότητα και η κοινωνική αδικία. Ας μην ξεχνάμε πως οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι και ο επικείμενος τρίτος δεν είναι άλλο από συνέπεια της αιρετικής δυτικής εκκλησιολογίας, πολιτειολογίας, και διπλωματίας.

Ενόσω λοιπόν ως επιστήμονες γνωρίζουμε πως η Ορθόδοξος Εκκλησία εμπεριέχει την αληθινή θεραπευτική ικανότητα των κοινωνικών, πολιτικών, ψυχολογικών και λοιπών ασθενειών, οφείλουμε με κάθε τρόπο να εμποδίσουμε στην Ελλάδα τον επιχειρούμενο διωγμό της ορθόδοξης πίστης και Εκκλησίας, αναδεικνύοντας την αλήθεια σε κάθε επίπεδο, του ελληνικού και ορθόδοξου πολιτισμού, την σημασία

της ορθόδοξης Εκκλησιολογίας ιδίως σε σχέση με την πολιτειολογία.

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, επιβάλλεται και σαφώς υποχρεούνται οι εκκλησιαστικοί, άνδρες και γυναίκες, να εργαστούν και να συνεργαστούν στα όρια του εκκλησιαστικού αξιώματος των και χωρίς να παραβιάζουν την ορθόδοξη εκκλησιολογία, μαζί με τον υπόλοιπο λαό για μία αληθινά ορθόδοξη και δημοκρατική πολιτειολογία σύμφωνη με την ορθόδοξη πίστη και τον διαχρονικό ελληνικό και ορθόδοξο πολιτισμό μας.

Σαφώς επιχειρείται σήμερα ένας συνολικός και πολυεπίπεδος διωγμός της ελληνικής ταυτότητας μας και της ορθόδοξης πίστης μας. Η ελληνική δημογραφία, η ελληνική και ορθόδοξη παιδεία, η εγχώρια οικονομία, η δημοκρατική και φιλόανθρωπη πολιτική, όλα αυτά και τόσα άλλα, καταρρέουν και οδηγούν στον πλήρη αφανισμό του λαού μας και της πίστης μας στην Ελλάδα. Εάν, όσοι αντιλαμβανόμαστε το πρόβλημα, αλλά και τα αίτια και τις αιτίες του, θα είμαστε ένοχοι ενώπιον του Θεού και της ιστορίας, εάν δεν αντιδράσουμε άμεσα και αποτελεσματικά. Σαφώς το πρόβλημα είναι πρωτίστως θεολογικό, και ακολούθως πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό, κλπ.

Ο αείμνηστος και πνευματικός «γίγας», καθηγητής Ιωάννης Ρωμανίδης, μαθητής του άλλου μεγάλου και μέγιστου στον 20ο αιώνα και όχι μόνο, ορθόδοξου θεολόγου Γεωργίου Φλωρόφσκι, διατυπώνει με πλήρη σαφήνεια την τεράστια και ασύγκριτη διαφορά της ορθόδοξης Εκκλησίας και ορθόδοξης θεολογίας με την δυτική, ρωμαιοκαθολική και προτεσταντική θεολογία και διδασκαλία. Στην τελευταία έκδοση του βιβλίου του “το προπατορικό αμάρτημα”, αποσαφηνίζει με ρηξικέλευθο τρόπο τα πράγματα, τόσο της θεολογικής αλήθειας όσο και της πολιτικής θεωρίας και πρακτικής.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)